

Der er af den højtærede Minister her nævnt to Sager, som ere førte frem til Højesteret, og som havde været i mange Aar, og de syntes at gøre et vist Indtryk paa de ærede Tilhørere. Om den sidste blev der ikke sagt noget som helst med Hensyn til Realiteten, men kun, at den havde været mange Aar. Men om Sagen mellem Portneren og Parcellisten fik vi saa megen Besked, at vi kunne se, at denne Sag slet intet beviser i denne Sammenhæng. Portneren sælger Hesten til Parcellisten, Parcellisten sætter den i en Foderstald og klager over den, og ved det endelige Resultat ved Højesteret kendes det for Ret, at Parcellisten ikke har haft nogen Grund til Klage, men skulde tage sin Hest. Saa har denne i de mange Aar staaet og spist, saadan som Heste gøre, naar de ikke have bedre at bestille — naar de have noget at bestille, spise de for Resten endnu mere —, men der kommer ikke nogen Gevinst ud deraf. Det var en daarlig Forretning, Parcellisten der gjorde. Men hvorfor har han klaget? Højesteret sagde: Du har ingen Grund til at klage, du har tabt din Sag! Enten har saa Højesteret taget fejl, eller ogsaa ligger Parcellisten paa sine Gerninger deroppe, medens Hesten har ædt sin egen Værdi. Vi kunne ikke bruge denne Sag i denne Sammenhæng. Den højtærede Minister siger, at det vilde have været bedre, om Voldgiftsretten straks havde fældet en Dom, selv om den havde været uretfærdig. Nej, en uretfærdig Dom er, selv om den kommer hurtig, ikke en god Ting, saa lad hellere en uretfærdig Parcellist i Frederikssund lide Skade, naar han klager over, hvad Højesteret finder, at der ingen Grund er til at klage over.

Johan Knudsen: Jeg takker den højtærede Minister, fordi han ikke stillede sig absolut afvisende overfor Tanken om i Loven at indføre en Bestemmelse om specificeret Appel. Den højtærede Minister nærede Frygt for, at Appel vilde blive for hyppig, hvis man indførte denne Bestemmelse. Ministeren fremhævede som Lovens største Fortrin den hurtige Afgørelse, og heri giver jeg Ministeren Ret. I mit første Foredrag fremhævede jeg, at alle Kendelser ikke burde kunne appelleres, men jeg nærer ikke den samme Frygt som den højtærede Minister, naar Parternes Ret til at gaa til Overinstansen begrænses til de Tilfælde, jeg før nævnedes.

C. Sørensen: De faldne Udtalelser give mig ikke Anledning til at ret mange

Bemærkninger. De ere for mig Vidnesbyrd om, at denne Lov i de 5 Aar, der ere gaaede, har virket paa tilfredsstillende Maade. Alle Udtalelserne ere ogsaa gaaede i Retning af at bibeholde Loven i de kommende 5 Aar; og det er den Opfattelse, som jeg gjorde mig til Talsmand for i Gaar. Men jeg kan alligevel ikke lade være, forinden Forhandlingerne slutte, at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen). Han ankede over, at denne Lov særlig var i Landboernes Fævor, medens det var Københavnerne, som det gik ud over. Jeg kan ikke anerkende Rigtigheden heraf. Der er for mig ingen Tvivl om, at der sælges mange flere Heste fra København ud til Landet end fra Landet ind til København. De Heste, der sælges fra Landet til København, navnlig de jyske, stærke Heste, blive færre og færre, efter at vi ere gaaede over til elektrisk Sporvognsdrift og Motorkørsel. Det var til Sporvogne, de jyske Heste i særlig Grad bleve benyttede. Derimod har der i de senere Aar været en mægtig Import af Heste til København fra Galizien, Rusland og til Dels ogsaa fra Sverige, og de Tilfælde, hvor disse Heste sælges herfra ud til Landet, ere mange Tusinde flere end de Tilfælde, hvor Heste fra Landet sælges hertil. Af den Grund skulde det ærede Medlem ikke have paataalt saa stærkt, at Voldgiftsavgørelsen skulde ske i Køberens Retskreds.

Men for øvrigt maa jeg til de historiske Oplysninger, jeg gav i Gaar, føje den, at da Lovforslaget i Samlingen 1905—06 blev forelagt her, indeholdt det netop den Bestemmelse, at Afgørelsen skulde ske i Køberens Retskreds, Udvalget sluttede sig til denne Opfattelse, og ved anden Behandling havde jeg om det Spørgsmaal en Kontrovers med det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rasmus Hansen) omtrent som den, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) i Dag har haft med ham om hele Lovens Berettigelse. Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds holdt den Gang paa, at Tvistighederne skulde afgøres i Sælgerens Retskreds. Lovforslaget blev her i Tinget vedtaget med den Bestemmelse, Udvalget holdt paa, at Afgørelsen skulde træffes i Køberens Retskreds, men denne Bestemmelse blev ændret i Landstinget, og da Lovforslaget i Samlingen 1906—07 kom tilbage her til Tinget, forelaa Bestemmelsen derfor i den ændrede Skikkelse. Men for øvrigt vil jeg